

Sygn. akt II Ka 834/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim Jakuba Pogorzelskiego i przedstawiciela Mazowieckiego Urzędu Celno – Skarbowego Tomasza Szczęśniaka

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2020 r.

sprawy **I. D. (1)**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 25 września 2019 r. sygn. akt II K 1541/18

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 4060 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 834/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 25 września 2019r., sygn. II K 1541/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, a to:</p> <p>1.art. 107 § 1 i 3 kks w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie w ogóle mogło dojść do popełnienia czynu zabronionego i tym samym błędne przyjęcie, że oskarżony I. D. (2) swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego, zarówno od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej, podczas gdy Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, wiedząc, że za tego typu zachowanie grozi odpowiedzialność karna, tj. że chciał albo godził się na urządzanie gier na automatach niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że takiego zamiaru po stronie oskarżonego nie było; Sąd I instancji pominął przy tym w szczególności okoliczności, że oskarżony, będący</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

obywatelem Ukrainy, nie jest prawnikiem, nie potrafi dokonywać wykładni przepisów prawa, a mając na uwadze rozbieżności w poglądach teoretyków i praktyków prawa oraz w orzecznictwie sądów powszechnych wydanych w przedmiocie obowiązywania, w kontekście brzmienia art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U.2015.1201) zakazu urządzania gier na automatach poza kasynem gry w okresie od 3.09.2015r. do 30.06.2016r., w tym wydanych wobec samego oskarżonego oraz dowodów rzeczowych - automatów do gier będących we władaniu spółki (...) sp. z o.o., nie można wymagać od samego oskarżonego, aby potrafił interpretować przepisy prawa skoro nawet prawnicy i sądy powszechne mają w tym przedmiocie rozbieżne poglądy, zważywszy w tym kontekście również na prowadzone przeciwko oskarżonemu liczne postępowania karnoskarbowe, które kończyły się uniewinnieniem oskarżonego oraz umorzeniem wobec niego postępowań i to niekiedy jeszcze na etapie postępowań przygotowawczych z uwagi na brak znamion czynu zabronionego w podejmowanym działaniu, stąd nie można uznać, ażeby I. D. (1), jako przeciętny odbiorca norm prawnych, działający w zaufaniu do orzecznictwa sądów powszechnych, z którego wynikała przeciwna względem dokonanej przez Sąd meriti ocena zachowania oskarżonego, miał świadomość niezgodności z prawem przedmiotowego działania, skoro dotychczas, z wyżej wspomnianych orzeczeń wynika, że nie nosi ono cech bezprawności, zatem uznać należy, że zaistniało realne przekonanie oskarżonego o legalności podjętego zachowania,

	które uniemożliwia przypisanie mu sprawstwa i winy za ten czyn	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie wskazania wymaga, iż w obecnie rozpoznawanej sprawie oskarżonemu postawiono aż 5 zarzutów z art. 107 § 1 kks. Sądowi z urzędu wiadome jest, iż zasięg działania oskarżonego był o wiele szerszy niż miał miejsce w niniejszym wypadku. Na przestrzeni ostatnich lat służby celne zajmowały automaty wstawione do lokali niebędących kasynami gry, należące do spółki, której prezesem był I. D. (1), a na tle tych zatrzymań wszczynane były kolejne postępowania przygotowawcze. Oskarżony był w pełni świadomy tego stanu rzeczy, a mimo tego nie zaprzestał prowadzenia tego typu działalności, czerpiąc z niej stały dochód. Z tej okoliczności Sąd Rejonowy słusznie wyprowadził racjonalne wnioski.</p> <p>Notyfikacja przepisu art. 14 ust. 1 ugh oraz brak technicznego charakteru przepisu art. 6 ust. 1 tej ustawy oznaczały jednak, że oba te przepisy mogły stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks (por. post. SN z dnia 25.10.2018r., sygn. II KK 379/18, Legalis Nr 1836028). W przedmiotowej sprawie kluczowe były daty czynów z a/o, które miały miejsce już po wejściu w życie nowelizacji z dnia 3 września 2015r. Art. 6 ust. 1 stanowi, iż działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry – jego istotą jest zatem uzależnienie</p>		

możliwości urządzania takich gier od posiadania koncesji, tj. konkretnego dokumentu, wydanego przez konkretny, właściwy, uprawniony do tego organ państwowy. Oskarżony nigdy takiego dokumentu nie posiadał i nawet nie starał się go uzyskać. Z kolei, przepis art. 6 ust. 1 ugh nie zawiera żadnych wymagań co do miejsca, w którym mają być urządzone takie gry, co z kolei wprost reguluje art. 14 ust. 1. Zatem gdyby nie istniał art. 14 ust. 1 ugh, to osoba posiadająca koncesję mogłaby urządzać gry hazardowe w dowolnie obranych przez siebie miejscach – kioskach, sklepach, barach itp. Zgodnie z dyspozycją art. 14 ust. 1 ugh urządzenie gier cyklicznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustaw, z wyjątkiem art. 4 i 5, a zatem szczegółowo wskazuje miejsce (rozumiane jako konkretny lokal, spełniający określone wymogi) i warunki urządzania gier hazardowych. Zakresy powyższych przepisów choć się uzupełniają, bynajmniej nie są tożsame i nie sposób uznać, że są one niezrozumiałe dla przeciętnego obywatela, a tym bardziej dla przedsiębiorcy, który zawodowo trudnił się tego rodzaju działalnością, mimo, iż nie posiadał ani koncesji wydanej przez uprawniony organ na prowadzenie gier hazardowych, ani nie prowadził lokalu w postaci kasyna gier, wstawiając automaty do prowadzonych przez inne osoby barów, sklepów, stacji paliw, moteli, kontenerów, itp.

Okoliczność, iż inne sądy rejonowe i okręgowe na terenie Polski w podobnych sprawach oskarżonego wydawały wyroki uniewinniające, czy umarzające postępowanie nie mogą bezpośrednio wpływać na rozstrzygnięcie tej sprawy. Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego z art. 8 kpk stanowi podstawową zasadę działania organu wymiaru sprawiedliwości w Polsce, gdzie nie obowiązuje system prawa oparty na precedensach. Problematyka odpowiedzialności danej osoby stojącej pod konkretnym zarzutem popełnienia przestępstwa podlega badaniu ściśle w oparciu o przepisy ustaw karnych, a nie orzeczenia innych sądów.

W przedmiotowej sprawie nie mają żadnego znaczenia spory doktrynalne i orzecznicze dotyczące obowiązywania zawartych w ustawie o grach hazardowych przepisów technicznych, jakie toczyły się na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 3 września 2015r. Wszelkie twierdzenia obrońcy oskarżonego o pozostawaniu oskarżonego w błędzie, jak również problematyki wykładni przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych słusznie zostały skonfrontowane z czasookresem czynów zarzucanych oskarżonemu. Ma to o tyle doniosłe znaczenie, że po dniu 3 września 2015r., wobec wejścia w życie przepisów nowelizujących ustawę o grach hazardowych i notyfikacji przepisów technicznych, ewentualne, wcześniejsze wątpliwości odnośnie legalności prowadzenia gier na automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie tego typu działalności w kasynach, zostały kategorycznie i stanowczo rozstrzygnięte.

W demokratycznym państwie prawa elementarnym warunkiem wymagania przestrzegania ustanowionych norm prawnych i pociągania do odpowiedzialności za ich przekroczenie jest ich prawidłowe ich ustanowienie, w tym publikacja tych przepisów. Nowelizacja przepisów ustawy o grach hazardowych została w sposób prawidłowy ogłoszona w dniu 19 sierpnia 2015r. (Dz. U. z 2015r., poz. 1201), a oskarżony mógł bez trudu zapoznać się z treścią tychże przepisów. Prowadzących profesjonalną działalność gospodarczą obowiązuje podwyższony wzorzec staranności w działaniu. Zachowanie zasad należytej staranności w zakresie zapoznania się z regulacjami prawnymi dotyczącymi danej dziedziny działalności gospodarczej wymaga zapoznania się sprawcy z przepisami, a w razie jakichkolwiek wątpliwości co do ich treści zwrócenia się do właściwego organu co do zakresu stosowania prawa w jego indywidualnej sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 1 w/w ustawy o grach hazardowych prowadzenie działalności w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych, gry telebingo oraz gry objęte jest monopolem państwa. Przepis ten nie zmienił swojego brzmienia na przestrzeni ostatnich lat i nie wymagał od oskarżonego jakiegokolwiek wysiłku interpretacyjnego, czy też szczegółowego zagłębiania się w orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Należy zauważyć, że same przepisy blankietowe ustawy o grach hazardowych były jasne, a już sama literalna treść art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh wskazywała jakie konkretnie

<p>obowiązki nakłada państwo na podmiot, który chciał wykonywać działalność w zakresie gier na automatach tj., że może ona być prowadzona wyłącznie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, w miejscu do tego przeznaczonym, tj. w kasynie gier. Reasumując, przepis art. 107 §1 kks przewidywał w dacie czynów z a/o i przewiduje nadal odpowiedzialność karnoskarbową za urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy, a w omawianym przypadku dotyczyło to urządzania gier wbrew przepisom <u>ustawy o grach hazardowych</u>, a dokładnie wbrew art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ugh.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, a to: 2.art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>treści tego przepisu ewidentnie wynika, że podmioty prowadzące m. in. gry na automatach do gier hazardowych miały tzw. okres przejściowy – dostosowawczy do wprowadzanych zmian przez tę ustawę, tj. uzyskania stosownej koncesji lub zezwolenia na prowadzenie tego typu działalności i okres ten upływał z dniem 1 lipca 2016r. i też z tym dniem (...) sp. z o.o. uwagi na nieuzyskanie takich zezwoleń zaprzestała swojej działalności</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca w swojej apelacji poruszył kwestię „okresu przejściowego”, jaki zaistniał między dniem 3 września 2015r. (wejście w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych) a dniem 01 lipca 2016r., który ocenić należy jako bezzasadny. Przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, na który powołuje się obrońca oskarżonego, stanowi, że podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (3 września 2015r.) mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 1 lipca 2016r. Przepis ten dotyczy zatem podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 ugh., w myśl którego działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Odnosi się zatem wyłącznie do tych podmiotów, które</p>		

legalnie działały przed dniem 3 września 2015r. Z normy zawartej w tymże przepisie nie mógł zatem skorzystać oskarżony w tej sprawie I. D. (1), który wymogu uzyskania stosowanej koncesji nigdy nie wypełnił. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że ustawodawca chciałby umożliwić podmiotom nielegalnie urządzającym gry hazardowe legalizację ich działalności w ściśle określonym terminie, tj. między 3 września 2015r. a 1 lipca 2016r., to w ustawie nowelizującej powinien zamieścić przepisy przewidujące zawieszenie stosowania m.in. art. 3 i art. 6 ust. 1 - 3 oraz art. 89 ustawy o grach hazardowych wobec podmiotów, które urządziły gry hazardowe bez koncesji lub zezwolenia. W ustawie z dnia 12 czerwca 2015 r. brak jest jednak takich przepisów. W przekonaniu Sąd Okręgowy, zapoznanie się przez oskarżonego z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. rozwiałoby wątpliwości, na które się powoływał w apelacji jego obrońca, gdyż oskarżony i jego spółka działał uprzednio bez stosownych koncesji przewidzianych w ustawie i grach hazardowych. W ich przypadku zatem nie posiadając takiej koncesji nie mógł wnosić o ich przedłużenie, a fakt iż nie starał się on o pozyskanie nowych koncesji, tym bardziej przemawia za świadomością bezprawności jego dotychczasowego działania. Tego rodzaju interpretacja przepisów możliwa jest przez osobę nawet nie dysponującą specjalistyczną wiedzą prawniczą.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia

zasadny

zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, a to:</p> <p>3.art. 10 § 1 i 4 w zw. z art. 107 § 1 kks poprzez niezastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy z całokształtu okoliczności, w tym w szczególności rozbieżności w doktrynie i orzecznictwie co do możliwości stosowania poszczególnych przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym art. 4 ustawy ją zmieniającej w sprawie o przestępstwo skarbowe oraz orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne w sprawach dotyczących samego oskarżonego oraz zatrzymań automatów do gier po dniu 3.09.2015r. wynika jednoznacznie, że oskarżony zapoznając się tymi orzeczeniami nie mógł choćby przypuszczać, że jego działalność może być nielegalna, a zatem należy niewątpliwie uznać, że co najmniej działał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiących znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych (tj. błędzie co do znamienia „wbrew przepisom ustawy”) lub działał w</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	usprawiedliwionej nieświadomości ich karalności	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Dopiero po pozytywnym przesądzeniu, iż sprawca zrealizował znamiona czynu zabronionego otwiera się droga do prowadzenia rozważań na temat tego, czy działał on w warunkach błędu, a jeśli tak to jakiego rodzaju.</p> <p>Istnienie w świadomości sprawcy wątpliwości co do charakteru norm określonych w art. 6 i art. 14 ugh to fakt uświadamiania sobie niepewności co do rzeczywistości prawnej, gdy tymczasem błąd co do prawa (art. 10 § 4 kks), to mylne przekonanie (pewność) o istniejącym stanie prawnym.</p> <p>W przedmiotowej sprawie oskarżony nie kwestionował tego, iż zdawał sobie sprawę z istnienia w obrocie prawnym przepisów art. 6 ugh i art. 14 ugh, nie mógł zatem skutecznie powoływać się na błąd co do prawa.</p> <p>W orzecznictwie SN wprost wskazuje się, iż chociaż art. 10 § 4 kks stawia mniejsze wymagania w związku z wyłączeniem odpowiedzialności w oparciu o przesłankę błędu co do prawa, to nie można jako usprawiedliwionej nieświadomości zakwalifikować zachowania polegającego na wykorzystywaniu rozbieżności orzecznictwa sądowego (por. wyrok SN z dnia 28.11.2018r., sygn. II KK 97/18, Legalis Nr 1855638). Do przestępstw z kategorii male prohibita (taki charakter ma przepis art. 107 § 1 kks), które</p>		

obejmują zakresem kryminalizacji nowe zachowania, które nie mają penalistycznej tradycji i nie mają – lub też mają luźny – związku z moralnymi lub obyczajowymi normami, może być stosowana konstrukcja błędu z art. 30 kk (odpowiednik art. 10 § 4 kks), ale w zakresie nowych zachowań uznawanych za przestępstwa. O ile zatem może się zdarzyć, że na skutek zmiany dotychczas stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej, określone zachowanie zostanie zakwalifikowane jako czyn karalny w rozumieniu prawa karnego skarbowego, i wówczas sprawca takiego zachowania, który był przeświadczony na podstawie poprzednio wydawanych orzeczeń o tym, iż nie popełnia przestępstwa, może w sposób zasadny powołać się na konstrukcję błędu co do prawa, to nie sposób takiej konstrukcji przyjąć jako prawidłowej wtedy, gdy takiej stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej nie ma (wyrok SN z dnia 5.12.2018r., sygn. V KK 516/17, Legalis Nr 1855597). Od strony podmiotowej przestępstwo penalizowane przez przepis art. 107 § 1 kks jest karalne w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. W tym stanie sprawy uprawionym i zgodnym z art. 7 kpk jest rozumowanie, iż oskarżony liczył się z możliwością zapadnięcia przeciwko niemu kolejnego wyroku skazującego i wymierzenia mu kary przez sąd i taką możliwość akceptował, niejako wpisując to ryzyko w koszty prowadzonej nielegalnie działalności.

Taka kalkulacja wyłącza przyjęcie błędu (w każdej jego postaci, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 kks). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności

<p>karnej i z góry podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości (będzie to m.in. powoływanie się na wyroki innych sądów i opinii prawnych itp.). Osoba, która rzeczywiście pozostaje w błędzie w ogóle nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość dopuszczał, chociażby przez tożsamość charakteru jego działania w niniejszej sprawie z działaniami, za które był uprzednio skazany</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4..</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary, zarówno odnośnie do kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny, albowiem kary te nie odpowiadają stopniowi zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, a dodatkowo odnośnie co do kary pozbawienia wolności , nie może ona zostać zrealizowana, jako że oskarżony nie ma możliwości przebywać na terytorium naszego kraju, a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>ponadto negatywnie odbije się na realizacji przez oskarżonego grzywien orzeczonych na mocy innych wyroków karnych, które wobec niego zapadły, a które to grzywny oskarżony sumiennie opłaca wobec rozłożenia ich na raty, co również skutkować będzie naruszeniem interesu Skarbu Państwa.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przestępstwo z art. 107 § 1 kks zagrożone jest grzywną do 720 stawek dziennych, a popełnienie 5 przestępstw w warunkach art. 37 § 1 pkt 3 kks skutkowało nadzwyczajnym obostrzeniem kary i orzeczeniem jej w wymiarze przewidzianym w art. 38 § 1 pkt 3 kks. Przepis ten stanowi, że sąd <u>wymierza</u> karę pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie niższej niż 1 miesiąc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczności i sposób popełnienia czynów opisanych w niniejszej sprawie dowodzą świadomego nieposłuszeństwa oskarżonego względem prawa, do przestrzegania którego był on zobowiązany. Powiązane to było z dążeniem przez niego do uzyskania korzyści majątkowej i czerpania stałego dochodu z nielegalnej działalności, wbrew obowiązującej reglamentacji państwa. Nielegalny hazard po pierwsze godzi w interesy fiskalne państwa, zaś po drugie szkodzi</p>		

szeroko pojętemu porządkowi publicznemu, albowiem stanowi czynnik kryminogeny, stając się przyczyną licznych patologii, nadużyć, konfliktów i uzależnień, itd. Iluzoryczne ukaranie sprawcy jedynie najłagodniejszą rodzajowo karą grzywny, przyczyniłoby się do przekonania (samego sprawcy i ogółu społeczeństwa), iż sprawcy czynów z art. 107 § 1 kks pozostają bezkarni, a sankcję karną w postaci stosunkowo niewysokiej kary grzywny można wkalkulować w koszty prowadzonej działalności. Przeciwdziałanie powyższemu tokowi rozumowania, słusznie doprowadziło Sąd I instancji do pozbawionego wątpliwości przekonania o konieczności zastosowania dolegliwości, adekwatnej do okoliczności tej konkretnej sprawy, a więc sankcji karnej, kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 2 miesięcy.

W oparciu o uregulowanie zawarte w treści art. 38 § 1 pkt 1 kks Sąd Rejonowy uprawniony był wymierzyć karę grzywny obok w/w kary pozbawienia wolności, z której na gruncie niniejszej sprawy słusznie skorzystał, uznając tym samym dolegliwość finansową, jaką poniesie oskarżony w związku z niniejszym skazaniem za nieodzowną przez przyzmat prewencji indywidualnej i generalnej oraz chociażby częściowej rekompensacji szkód, jakie działanie oskarżonego wywarło w kontekście interesów fiskalnych państwa. Liczba 200 stawek dziennych została dostosowana do dyrektyw wymiaru kary z art. 12 i 13 kks. Wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny oscylowała niewiele powyżej dolnej granicy, określonej przez ustawodawcę w

art. 23 § 3 kks (co najmniej 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę).	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, z zaniechaniem wymierzania kary pozbawienia wolności oraz poprzez nieobciążanie oskarżonego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu i niewymierzanie mu opłaty.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

<i>zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 113§1 kks oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.060 złotych tytułem opłaty za II instancję i 20 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS